

VETERANS B&T

44° jaargang | december 2021

DODENHERDENKING B&T

IN THE SPOTLIGHT

GESPREK MET HET VERLEDEN

Veterans B&T is een uitgave van de Vereniging Veteranen van het Regiment Bevoorraders- en Transporttroepen, Regiment Aan- en Afvoertroepen en Regiment Intendance troepen. Opgericht op 3 mei 1975 als Landelijke Reünie Commissie Aan- en Afvoertroepen. De Vereniging is aangesloten bij het Veteranen Platform.

Ereleden

P. Rûeck, bgen b.d. †
B. Kantborg, kol b.d.
Drs. G.K.H. Hes, kol b.d. †
W. Engelmann, Lkol bd
G.A.M.M. van Kuijck, kol

Raad van advies

A.J.A. Beukering, Bgen b.d.
H. Plenk, Lkol
L.H. Habraken, kol b.d.
L. Kuijpers, kol b.d.

Bestuur

Voorzitter

Hans Schulz
06 51440805
voorzitter@veteranenbent.nl

Secretaris

Henk Bouwknegt
06 36095639
secretaris@veteranenbent.nl

Penningmeester

Hans Kemink
06 33321119
penningmeester@veteranenbent.nl

Evenementen

Marc de Voogd
06 51732044
evenementen@veteranenbent.nl

Ledenwerving

Andre Leurs
06 28574901
ledenwerving@veteranenbent.nl

Zorg voor Veteranen en coördinator nuldelijnszorg

Saskia Ubels
06 14408341
nuldelijnszorg@veteranenbent.nl

Adviseur

Ger Achterhof
0591 620545

Redactie

Marc Souman
06 10940461
communicatie@veteranenbent.nl
Jeroen Hoeksel
06 28658214
pr@veteranenbent.nl
Inka Logister
redactie2@veteranenbent.nl

Frits van der Ley
06 505 10 323
f.ley@upcmail.nl
Michel Roest
0172 469 320
redactie@veteranenbent.nl

Redactieadres

Maatschapslaan 29
2404 CL Alphen a/d Rijn

Vereniging op internet

www.veteranenbent.nl
www.facebook.com/veterans B&T.nl

Regiment op internet

www.regimentbent.nl

Secretariaat en verzending

'Veterans B&T'
Postadres:
OTCLOG/Staf/Bureau Regimenten/Regiment B&T
MPC 53 A
Postbus 109
3769 ZJ Soesterberg

Contributie

Minimaal € 15,00 per jaar, te voldoen op ING,
IBAN Nummer: NL58INGB0002366552
BIC Nummer: INGBNL2A
t.n.v. Penningmeester Vereniging Veteranen Regiment
Bevoorraders- en Transporttroepen, (VVRB&T)
Soesterberg

Vormgeving en productie

DecaPrint, Alphen aan den Rijn

Inleverdata kopij en foto's

'Veterans B&T' verschijnt 4 x per jaar .
Voor het aanleveren van kopij en foto's gelden de volgende
data als deadline: Editie maart : 14 februari
Editie juni : 14 mei
Editie september : 14 augustus
Editie december : 14 november

Om het werk van de redactie te verlichten verzoeken wij uw kopij DIGITAAL aan te leveren als zogenaamde "platte tekst". Dat wil zeggen: zonder opmaak stijlen, verschillende lettertypes of kolom gebruik (1 pagina A4 is ongeveer 700 woorden). Voor foto's: de kwaliteit van het materiaal moet voldoende scherp zijn, derhalve zullen fotokopieën van afbeeldingen niet direct worden geplaatst. Het eventueel inscannen van beelden graag in overleg met de redactie. Mochten er hierover vragen zijn dan kunt u zich wenden tot de redactie.

Adreswijzigingen

U wordt verzocht adreswijzigingen en berichten van overlijden zo spoedig mogelijk digitaal door te geven aan de secretaris, secretaris@veteranenbent.nl.

REDACTIONEEL

Als je iets nieuws gaat doen dan is het de gewoonte om terug te kijken op het oude en plannen te maken voor het nieuwe. Zo zijn oud en nieuw altijd met elkaar verbonden. Deze maand staat zoals altijd in het teken van oud en nieuw; terugkijken op het oude jaar en het nieuwe in gedachten invullen.

Voor mij persoonlijk is dit meer realiteit dan anders. Het aanvaarden van een nieuwe functie is gelijk afscheid nemen van het oude. Afscheid nemen van de teams waar ik vele jaren prettig mee heb samengewerkt. Terugkijken naar de mooie dingen die we samen hebben gerealiseerd, belevenissen die indruk op mij hebben gemaakt en ook op zaken die ik mezelf heel anders had voorgesteld. Afscheid nemen van het oude is iets waar wij militairen aan gewend raken na diverse functiewisselingen, maar het blijft voor mij altijd een beetje ongemakkelijk, zeker als ik het goed naar mijn zin heb.

Toch gloort dan weer het nieuwe, waar ik met veel energie, mijn ideeën en plannen kan uitwerken en waar ik weer de uitdaging vind. Dat geldt voor mij, maar zeker ook voor de nieuwe redactie. Met ingang van januari volgt Willemijn Teerds (zie ook *In the spotlight*) mij op als hoofdredacteur en bestuurslid Interne Communicatie. Begin december heb ik de symbolische rode redigeerpen aan haar overgedragen. Zij zal met het team garant staan voor vier nummers van *Veterans B&T* op jaarbasis.

Terugkijkend op het oude: de redactie is, in de vijf jaar dat ik hoofdredacteur mocht zijn, uitgegroeid tot een divers team met vertegenwoordiging uit bijna alle geledingen van onze vereniging. Ieder bracht zijn of haar eigen kennis, ervaring en vaardigheden mee, waardoor we in staat waren *Veterans B&T* telkens weer op tijd en gevuld bij u in de bus te laten belanden. Waar ik enorm blij mee ben, is dat de inbreng van de leden zelf groeit! Het blijkt nooit een probleem om iemand te strikken voor de boekreview of voor een verslag van een verenigingsactiviteit. Ongetwijfeld - en gelukkig - gaan er nieuwe rubrieken en vaste items ontstaan en nemen we afscheid van oude. Zo hoort dat. Welke dit zijn, laat ik graag over aan de redactie zelf. Voor we zo ver zijn nog eenmaal de oude 'vertrouwde' *Veterans*

B&T! Met een indrukwekkende column van Inka, een boekbespreking door Mischa Krijgsman, de nieuwswaardigheden in *Uit-ingezonden* en in *Eenheid uitgelicht* staat 11 Bevocie centraal. Voor het laatste Vetportret van mijn hand, interviewde ik Geert Peters. Het verhaal van Michiel stemt tot nadenken. Volgend jaar komt er een nieuwe verhalenverteller; we bedanken Michiel voor alle boeiende, verrassende en soms hilarische verhalen van de afgelopen jaren!

Een nieuwe fase breekt nu aan voor de redactie die vol enthousiasme u de komende jaren op de hoogte blijft houden van wat er binnen en buiten de vereniging afspeelt en u deelgenoot maakt van de activiteiten die ons als vereniging binden. Ik wens Inka, Michel, Jeroen, Frits en Willemijn enorm veel succes en plezier toe en spreek de wens uit dat u de redactie blijft ondersteunen met uw inbreng.

Een laatste groet als hoofdredacteur, ik wens u een fantastisch Nieuw toe!!

Marc Souman

Inhoudsopgave

onderwerp	pagina
Redactioneel	1
Van de voorzitter	2
In the spotlight	3
Uit Ingezonden	4
Dodenherdenking Regiment B&T	6
Nieuwe penningmeester VVRB&T	8
Column: Oud & nieuw	9
VetPortret	10

ALV 2021 en wijnproeverij	14
Catering in Uruzgan	16
Reunie 43 AAT	20
In the Picture	21
Eenheid uitgelicht	22
Gesprek met het verleden	25
Boekreview: Verzwegen oorlogsjaren	26
In memoriam	27
Agenda	28

VAN DE VOORZITTER

7 december 2021

Normaal gesproken zet ik nooit de datum boven mijn stukjes, dat is ook niet zo van belang. Maar dit keer maak ik een uitzondering want 7 december is de dag van de vrijwilliger! En bij de VVRB&T zijn dat er best veel; dus daarom een groot dankjewel voor de inzet van nuldelijners, de helpers bij activiteiten, de fotograaf, de marketentsters, de redactieleden, de reünie-voorbereiders, de kascontrolelensen, de RVA-ers en natuurlijk de bestuursleden. Zonder jullie was ons mooie werk onmogelijk; chapeau!

En dan toch weer die domper want weer zitten we opgescheept met allemaal Corona maatregelen. Om moedeloos van te worden want alweer zijn er een aantal activiteiten vervallen. Gelukkig hebben we nog wel op tijd de (uitgestelde) Algemene Leden Vergadering kunnen houden met aansluitend de wijnproefavond. Beiden waren erg geslaagd. De vergadering heeft ingestemd met twee nieuwe bestuursleden: Willemijn (hoofd communicatie en tevens hoofdredactrice) en Hans als penningmeester. Deze laatste heeft tijdens de ALV direct een mooi pakket gepresenteerd om ons Eigen Vermogen wat af te laten nemen. Het mes snijdt daarbij aan twee kanten; we volgen het advies op van de kascontrole-commissie en al onze leden hebben er profijt van. In dit nummer lees je hoe! Onze inmiddels derde wijnproefavond van sommelier Marc was goed bezocht (dat mocht nog net ..) en kan zich verheugen in een steeds grotere belangstelling; een blijvertje dus!

Aan het eind van de ALV werd onze secretaris Henk in het zonnetje gezet door de Regimentscommandant. Hij ontving voor zijn jarenlange inspanning voor de vereniging de felbegeerde Regimentslegpenning, Henk, proficiat!

In november heb ik zelf de kwartaal vergadering van het Veteranen Platform (VP) bijgewoond. Twee zaken zijn het vermelden waard. Op 17 februari 2022 verschijnt het rapport

van het onderzoeksprogramma Onafhankelijkheid, dekolonisatie, geweld en oorlog in Indonesië 1945-1950. Dat zal bij veel Indië veteranen en hun nabestaanden weer veel emoties oproepen. Ik roep eenieder op om daar waar mogelijk onze kameraden daarin te ondersteunen.

De namiddag van de vergadering hebben we gebruikt om te discussiëren over het onderwerp 'veteranenstatus'. Er is veel onbegrip over de toekenning van deze status en met de intrede van op afstand bestuurde wapensystemen en cyber warfare wordt het alleen maar moeilijker te bepalen wie zich wel en niet veteraan mag noemen. De opdracht aan de syndicaten was eenvoudig; als jij nu Minister van Defensie was, welke criteria zou je dan hanteren om een missie te belonen met de veteranenstatus? Ik kan jullie verklappen dat we niet veel verder kwamen dan de bekende discussies over duur van de missie, (klimatologische en geografische) omstandigheden, comfortniveau etc. Zoals iemand uit mijn groepje zei 'die kok van ons heeft niets meegemaakt, dat is toch geen veteraan'. Overigens speelt dit binnen onze vereniging natuurlijk m.b.t. onze Sahel militairen; we blijven ons daarvoor inzetten dat ook zij de veteranenstatus ontvangen.

Toen ik in oktober in Normandië was, werd ik getroffen door dit mooie beeld van een veteraan die over de zee terugkijkt op zijn leven; zou hij ook nagedacht hebben over een veteranenstatus toen hij aan land kwam op 6 juni? De beleving om samen dingen te hebben meegemaakt is misschien wel belangrijker dan de status. Ik daag jullie uit om er ook eens over na te denken; valt nog niet mee.

Ik wens iedereen fijne kerstdagen en vooral een gezond, Corona-arm 2022

Soldier On.

Hans Schulz

Willemijn met lokale kinderen in Mali

IN THE SPOTLIGHT

Naam: Willemijn Teerds

Inka Logister-Proost

Leeftijd: 40 jaar

Lid sinds: 2021

Missie: Bosnië 2003 SFOR 14LSO ROE/NLD Tpel

Afghanistan 2008-2009 LSD 8 commandant B&T detachement

Mali 2016-2017 CJSD 9 commandant CJSD

Willemijn Teerds is 'hot', niet alleen doordat ze als HOT IGK (Hoofdofficier Toegevoegd Inspecteur-Generaal der Krijgsmacht) regelmatig verschijnt in persberichten over het faciliteren van de kabinetsformatie op De Zwaluwenberg in Hilversum. Ze staat ook binnen onze vereniging in de schijnwerpers omdat ze tijdens de laatste ALV is aangetreden als Bestuurslid Communicatie en de nieuwe hoofdredacteur van VeteransB&T wordt.

Ze komt uit een 'uniformen-gezin' met haar vader bij de politie en haar oudere broer in dienst. Haar vader adviseerde haar in de richting van Defensie en haar loopbaan blijkt een 'gouden formule'; ze is een doener, leergierig en geniet van persoonlijke uitdagingen. Deze maand is het na 20 jaar, tijd voor haar Jeneverkruis.

Haar uitzendingen waren drie totaal verschillende ervaringen: "Mijn eerste uitzending naar Bosnië was ik liaison tussen het Nederlandse en Roemeense transportpeloton. Voor de Roemenen was het wennen: een jonge, vrouwelijke leidinggevende en onder de omstandigheden daar. Het was een zeer leuke en leerzame ervaring, noodzakelijk maar niet spannend omdat er in die tijd al sprake was van een opbouw.

In Afghanistan als commandant van het bevoorradings- en transportdetachement, dat was een hele andere, interessante ervaring. Mijn transportpeloton reed ook konvoien en daar zaten spannende momenten tussen. Buiten mijn functie ben ik ook mee geweest met een battle group, voor het fouilleren van vrouwen (person search). Een bijzondere, unieke ervaring om enkele dagen met hun op pad te gaan.

Mali was weer een hele andere ervaring; leerzaam om binnen de VN structuur te mogen werken. Ik was commandant van alle logistiek, dus ik had te maken met de geneeskundige dienst, herstel, de verbindingdienst, het CIS detachement en het ISD (genie op het kamp)."

Willemijn heeft vooral op logistieke posities gezeten. Na Mali was ze in 2017 plaatsvervanger van Gerard van Kuijk bij OTCLOG en werkte als commandant van de instructiegroep KMA.

De overstap naar haar huidige functie blijkt een totaal nieuwe uitdaging: van CLAS naar een algemene bedrijfsvoeringsfunctie: "Ik geef nu leiding aan een ondersteuningsgroep van 15

burgermedewerkers op de Zwaluwenberg die daar 10-30 jaar werken. Dat is onvergelijkbaar met leidinggeven aan een compagnie van 180 militairen, maar beslist niet minder leuk. Het is gewoon een heel andere manier van leidinggeven. En ik heb niet meer te maken met operationele zaken, maar een totaal andere functie met een inkijkje in Den Haag."

Willemijn woont samen met Bas en zij is bonusmoeder van drie dochters (10, 15 en 16 jaar). Ze hebben een zeilboot waar ze graag met z'n tweeën of met het hele gezin varen. Ze is dol op reizen, ze stapt graag samen met Bas op de racefiets en doet aan bootcamp. "En ik doe een poging tot pianospelen, maar dat doe ik alleen als niemand thuis is, haha!"

Willemijn is enkele maanden geleden lid van VVRB&T geworden, nadat ze door voorzitter Hans Schulz is benaderd voor de vacante bestuursfunctie. Ze is hier heel enthousiast over: "Ik heb nu - tijdens mijn huidige functie - ervaring met interne communicatie. Ik maak jaarrapportages, social media houden we bij, contacten met de pers en met media van Defensie... dus ik zie wel een uitdaging in mijn aandeel voor de vereniging, als bestuurslid en hoofdredacteur. En ik heb nooit iets in het verenigingsleven gedaan, dus het lijkt me vreselijk leuk om op een hele andere manier contact te hebben met al mijn collega's. Ik ben vanaf het begin B&Ter, dus de namen die ik langs heb zien komen, ken ik wel!"

UIT-INGEZONDEN

Uitbreiding openingstijden HCRB&T

Oud en Nieuw komen samen in ons mooie museum (historische collectie)! Waren we al op de maandag en woensdag geopend, geldt dit nu ook voor de vrijdag. Alle drie de dagen van 10.00 uur tot 15.00 uur.

Kom eens een (gratis) kopje koffie drinken en laat je verbazen wat ons mooie Regiment (en haar twee voorlopers) te bieden heeft en denk niet "ik ben er al geweest" want het verandert voortdurend. Ook een drankje drinken met (mede) Veteranen kan gewoon. Onze ruimte biedt tevens zeer veel mogelijkheden (ook buiten de vaste openingstijden) voor het organiseren van een feestje of het beleggen van een vergadering met of zonder catering.

Kom langs of neem contact op.

BONUM NON ABSURDUM

Ton Janssen

Reünie 1 (NL) VN Support Command

Zaterdag 14 mei 2022 wordt op de Generaal-majoor Kootkazerne in Stroe weer de tweejaarlijkse reünie georganiseerd voor het personeel van 1 (NL) VN Support Command dat in 1994 en 1995 operationeel was in het voormalige Joegoslavië. 1 (NL) VN Support Command – maakte deel uit van de UNPROFOR-missie en had als taak het Infanteriebataljon in Srebrenica in Noord-Bosnië te bevoorraden. Deze reünie is bestemd voor allen die werkzaam zijn geweest voor of bij het Support Command in Lukavac 1994/1995 tijdens hun uitzending, vanaf de verkenningsparty in november/december 1993 tot en met de verhuizing naar Santici/Busovaca en de overgang naar 1 (NL/BE) VN LogTbat in april 1995.

Meer informatie m.b.t 1 NL VN Support Command en het inschrijven voor de reünie:

Website: <https://1-nl-vn-supportcommand.nl/reunie-2022/>

Facebook 1(NL) UN Support Command Lukavac Reunie:

<https://www.facebook.com/groups/150660995018730>

Reünie Movers

Op donderdag 19 mei 2022 organiseren wij, in samenwerking met de Vereniging Veteranen Regiment Bevoorrading- en Transporttroepen (VVRB&T), een reünie voor veteranen die een functie hebben vervuld als Mover / Verplaatser. Denk hierbij bijvoorbeeld aan missies in Europa, Afrika, Azië of elders ter wereld en in het kader van humanitaire inzet bij natuurrampen. Ook (oud) Movers / Verplaatsters die niet in een functie als Mover op missie zijn geweest zijn van harte welkom. Tijdens deze reünie schenken wij extra aandacht aan het uitzendgebied Afghanistan (zonder alle andere missies tekort te doen).

Inschrijven vanaf 1 feb 2022 op: www.regimentbent.nl/activiteiten

Max 200 deelnemers. Schrijf dus op tijd in!

Tot ziens op 19 mei 2022, De reüniecommissie

moversreunie20@gmail.com

Legpenning Henk Bauknegt

Tijdens de Algemene Ledenvergadering van de VVRB&T is de secretaris Henk Bouwknegt door de regimentscommandant in het zonnetje gezet. Henk heeft in zijn functie als bestuurslid een wezenlijke bijdrage geleverd om de saamhorigheid en veteranenzorg binnen het regiment en de vereniging te verbeteren. Hiervoor is Henk gewaardeerd met de Regimentslegpenning nr 87.

Henk van harte gefeliciteerd met deze dik verdiende regimentslegpenning!

Sunset March

30 september is de verjaardag van de VVRB&T. Voor het derde achtereenvolgende jaar hebben we dit omlijst door met belangstellenden van onze vereniging de Sunset March te lopen. Dit jaar voor het eerst met een aantal leden van de vereniging 1(NL/BE)VNTbat. Een mooie traditie en een waardige manier om met onze veteranen de 48 geallieerden van 504 Parachute Infantry Regiment te herdenken die zijn omgekomen tijdens de oversteek van de Waal in september 1944. Aan 'gene' zijde heeft Ron Deelen een bloemstuk gelegd bij het monument. Na afloop hebben we natuurlijk onder aanvoering van de RC getoast op het Regiment. Ben je er volgend jaar ook bij? *Lest we forget.*

DODENHERDENKING REGIMENT B&T

Op donderdag 7 oktober 2021 werd in Soesterberg de jaarlijkse dodenherdenking van het Regiment gehouden. Tijdens deze herdenking werden alle in WO-II, Indië, Korea, Libanon, Vm. Joegoslavië en Eritrea omgekomen AAT-, Intendance- en B&T-militairen herdacht.

Dit jaar werd er extra aandacht aan de periode gedurende de inzet in het Vm. Joegoslavië geschonken. We herdachten hen die het hoogste offer brachten. In het bijzonder het overlijden van soldaat der eerste klasse Christian D. van der Linden.

De regimentscommandant, Luitenant- kolonel Henk Plenk sprak de volgende woorden (met toestemming ingekort door de redactie):

"We gedenken hen die behoorden tot het Korpsmotordiensten, Etappecommando, onze stamregimenten, de Regimenten Aan- en Afvoertroepen en Intendancetroepen en ons huidige Regiment Bevoorrading- en Transporttroepen. Ingezet tijdens de Tweede Wereldoorlog, in Nederlands-Indië, Korea en Nieuw-Guinea maar ook in Libanon, Cambodja, Voormalig Joegoslavië, Eritrea, Irak, Afghanistan en Mali.

Een uitzending verbreedert. Het geeft een bijzonder gevoel van teamgeest, kameraadschap, vertrouwen en geloof in elkaar. Het sterkt je in voor- en tegenspoed als eenheid, peloton en groep. Je sluit vriendschappen voor het leven. De pijn die je ervaart bij het verlies van een collega is niet te beschrijven. Tot ver na je uitzending blijft het bij je, je leven lang. Je vindt steun bij elkaar. Je gedenkt en herdenkt de momenten samen of juist alleen in stilte.

Als je kind, broer of zus, vriend of vriendin tijdens een uitzending overlijdt stort je wereld in. Overmand door verdriet en veel vragen zoek je steun bij elkaar. Je wilt alles vasthouden wat direct met hem/haar op die laatste momenten in contact is geweest. Het laat je niet los, het laat je nooit los. De tijd verstrijkt en andere gebeurtenissen vullen je leven, maar telkens voel je dat gemis, wat weer opnieuw een plek moet krijgen. Op bepaalde dagen, momenten is dat sterker. Dan zoek je elkaar op en vind je gezamenlijk een manier om te herdenken.

Als regiment willen wij de namen en de tijd van ieder die genoemd is vastleggen. Door deze te noemen en door hun verhaal een gezicht te geven en te delen, is ons monument niet

meer alleen een monument om bij stil te staan, maar meer een boek waarin we hun verhalen delen en overdragen aan regimentsgenoten.

Vandaag doen we dit door Christian David van der Linden te noemen en zijn verhaal te delen.

Christian wordt geboren op 19 mei 1975 in Amersfoort. Samen met zijn twee broers, Mischa en William, groeit hij liefdevol op in het gezin van Willem en Ineke van der Linden.

Christian is een enthousiaste jongen. Binnen zijn vriendenkring en bij de familie staat hij bekend als een gangmaker met het hart op de juiste plaats. Na zijn lagerschooltijd gaat hij op het middelbaar onderwijs de koksopleiding volgen. Zijn ouders omschrijven die periode als een drama. Christian was tegendraads en wilde stoppen met de opleiding. Na veel discussie en onder strikte voorwaarden stopte hij met zijn opleiding en ging aan de slag als kok. Eerst in Hoevelaken en later in Eemnes. En dan volgt zijn oproep om als één van de laatsten zich melden voor de dienstplicht. Christian, blij met deze oproep, meldt zich op 3 januari 1994 bij de 1e Instructiecompagnie van het Opleidingscentrum Intendancetroepen op de Kolonel Palmkazerne. Na zijn algemeen militaire opleiding volgt hij de koksopleiding en op 4 maart wordt hij geplaatst bij 131 Rayon Verbindingscompagnie van het 11e Verbindingsbataljon te Schaarsbergen. Samen met collega's werkt hij in de keuken op de kazerne en tijdens oefening op de mobiele veldkeuken.

In mei 1996 vertrekt Christian voor het eerst op uitzending naar Bosnië. Hij neemt daar deel aan IFOR-1, de Vredesmacht Imple-

mentation Force, die toeziet op de naleving van het verdrag van Dayton in Bosnië en Herzegovina. Door een tekort aan koks vertrekt Christian in december voor de 2e keer naar Bosnië. Ditmaal bij IFOR-3, maar dat is maar even, want IFOR gaat over in SFOR, wat staat voor Stabilisation Force. Deze had eenzelfde opdracht als IFOR.

Christian, altijd omkijkend naar de medemens, ongeacht rang of stand, militair of burger, Bosniër, Amerikaan of Nederlander. In de keuken draait het om de voeding en het vullen van de maag. En eten moet iedereen. Dit moet ongeveer de strekking van zijn gedachte zijn geweest in de uitvoering van zijn werk.

Christian heeft, toen de gelegenheid er was, ter plaatse bij de geniewerkplaats, waar ook een opleidingslokaal was ingericht, aanvullende opleidingen gevolgd en geleerd wat er van de bemanning werd verwacht. Hierdoor kon hij worden ingezet als bemanningslid. Deze steun en inzet kwam bij gelegenheid voor als er bijvoorbeeld collega's op verlof waren.

Zo ook op 11 februari 1997.

Het Engelse Commando van de Multinationale Brigade, waaronder Nederland viel, verzocht om een verkenningspatrouille in een gebied waar men enkele weken eerder ook al was geweest. Christian kon invallen voor een collega tijdens deze verkenning. De route voerde van Novi Travnik via Turbe en Vitez naar Dubravice. Vandaar werd de weg langs Ladici genomen. De bedoeling was dat de route verder verkend zou worden dan de laatste keer.

Zover kwam het niet. In een flauwe bocht op een modderig pad draaide de YPR naar links en begon te glijden. Het voertuig rolde om zijn lengteas van een helling en kwam na 150 meter onderaan de helling op de rupsbanden tot stilstand. Bij dit noodlottig ongeval komen Christian David van der Linden, 21 jaar oud, en Ronald Wind, 23 jaar oud, om het leven. Ook raken er 6 collega's gewond.

Een rollercoaster komt op de familie Van der Linden af. Vol ongeloof, verbazing, woede en verdriet blijven Willem, Ineke, William en Mischa achter. Defensie en familie staan hen terzijde. Christian wordt in Nederland, met militaire eer, begraven op de Gemeentelijke begraafplaats "Rusthof" in Amersfoort. Het bosgraf is een plaats waar de familie met regelmaat samen naar toe gaat om even bij hem te zijn. Jaarlijks vindt er een herdenking plaats bij het monument in Vught. Dit stond eerst in Bosnië op de plek waar Christian overleed en staat nu in Vught bij de Genie.

In de dagen na de uitvaart, nog voor de eenheid roteert, brengen de ouders een bezoek aan de plek van het ongeluk. Ook hier is de zorg van de naaste collega's een grote steun voor hen.

Onder de indruk en stil zit ik in mijn dienstauto, na mijn eerste ontmoeting met meneer en mevrouw Van der Linden. Vol ben ik over hun geschiedenis en de wijze waarop zij de draad hebben opgepakt, samen met hun kinderen en kleinkinderen. Zij geven het verhaal van hun zoon, Christian, door binnen de familie en vandaag hier aan ons. In een interview met het

blad "Genist" antwoord Ineke op de vraag of het verlies tot lege handen heeft geleid het volgende:

"Nee, geen lege handen, maar er zit wel een groot gat in. Goddank hebben we goed contact met onze andere zoons en schoondochters. En we hebben vijf prachtige kleinkinderen. Zij brengen veel warmte in dit huis en we praten best veel over ome Chris."

Willem vult haar hierin aan: "Met elkaar zorgen we ervoor dat er niks door het gat in de hand kan vallen."

En Ineke sluit af met: "De dood van Chris houdt ons alle dagen bezig en tot op de dag van vandaag legt eenieder van ons nog altijd puzzelstukjes op de juiste plaats."

Luitenant- kolonel Plenk sluit af met onderstaand gedicht:

OP EEN MOOIE DAG

WORD JIJ GEBOREN

DE HEMEL RAAKTE DE AARDE AAN

JIJ EN JOUW BROERS NIETS KON ONS STOREN

JULLIE GELUK STOND BOVENAAN

HET LIJKT ZO KORTGELEDEN

DIE DAG, VAN PIJN, VAN ZORGEN EN VERDRIET

TIJD SAMEN WAS ONS NIET LANGER GEGEVEN

ALLEEN HERINNERINGEN EN VERHALEN BLIJVEN ACHTER IN ONS LEVEN

VANDAAG HERDENKEN WIJ JOUW LEVEN

ONZE OGEN VOLGEN DE LETTERS VAN JOUW NAAM

CHRISTIAN DAVID VAN DER LINDEN

MET GROOT RESPECT OMGEVEN

NOEMEN WIJ VANDAAG JOUW NAAM.

Na de ceremonie is er nog een samenzijn alwaar de RC de twee broers van Christiaan de herinneringsmedailles van Christiaan uitreikt, mooi opgemaakt in een bewaarlijst. We kijken terug op een zeer gedenkwaardige dodenherdenking met een gezicht gegeven aan Christiaan van der Linden.

Nieuwe penningmeester VVRB&T Hans Kemink

Als nieuwe penningmeester van de vereniging maak ik graag van de gelegenheid gebruik om mij aan jullie voor te stellen.

Mijn loopbaan bij de Koninklijke Landmacht begon op de KMS in Weert in 1967 waarna ik als beroepsonderofficier een aantal functies doorliep bij de 41e Afdeling Veldartillerie in Seedorf (D) en Grave.

Na de officiersopleiding aan het OCOSD in Breda in 1979 en overgestapt naar het dienstvak der Aan- en Afvoertroepen volgden plaatsingen bij 13 BevoCie in Nunspeet, de internationale transportcompagnie van HQ NORTHAG in Rheinland (D). Daarna de Rijschool in Venlo, waar ik mijn vrouw Marianne heb leren kennen, en vanaf 1988 bij de Afdeling Vervoer en Verkeer van de Landmachtstaf in Den Haag. In deze laatste functie was ik nauw betrokken bij de planning en uitvoering van de aan de 1e Golfoorlog gerelateerde air- en sealift operaties en ontstond mijn interesse voor strategische verplaatsingen.

In 1992, in de rang van majoor, als Hoofd Bureau Spoorwegvervoer bij 812 Transportgroep in Gouda, concentreerden mijn werkzaamheden zich met name op de verplaatsingen in het kader van de operaties op de Balkan (UNPROFOR), waaronder die van 1 (NL/BE) VN TBat.

In 1994 volgde mijn uitzending naar het HQ van de UNHCR in Zagreb en was daar werkzaam als adviseur op verkeers- en vervoersgebied en vervulde tevens de liaisonfunctie naar HQ

UNPROFOR. Ik denk met zeer gemengde gevoelens terug aan deze eenmansmissie die mij destijds de nodige frustraties en een galsteen hebben opgeleverd. Beide zijn trouwens verwijderd of verwijderd.

Meteen daarna werd ik geplaatst bij de Planningscel van de West Europese Unie in Brussel als stafofficier Vervoer en Verkeer met als belangrijkste taak het ontwikkelen van het WEU Strategic Mobility Concept. Brussel heeft sindsdien een speciale plek in ons hart omdat daar onze dochter Marjolein werd geboren.

Na dit rondje buitenland kwam ik in 1997 terug in Gouda als Hoofd Bureau Strategische Verplaatsingen bij de Inspecteur van het Vervoerswezen en was medeverantwoordelijk voor de Nederlandse inbreng in internationale fora (NATO, WEU) voor aan strategische verplaatsingen gerelateerde onderwerpen.

In 2000 werd ik bevorderd tot luitenant-kolonel en vervulde de functies van Hoofd Bureau Buitenlandse Betrekkingen en (tijdelijk) landenofficier Frankrijk bij de Afdeling Internationale Relaties en Samenwerking van de Landmachtstaf in Den Haag om tenslotte mijn carrière te beëindigen als militair attaché op de ambassade te Parijs.

Na mijn FLO in 2006 verhuisden we opnieuw naar Brussel, om tenslotte in 2013 naar Nederland terug te keren. In de jaren erna vulde ik mijn vrije tijd met vrijwilligerswerk bij BIO vakantieoord en als onderzoeker en registrator bij een klein militair museum. Na de oproep van Henk, onze secretaris, om de leeggevallen penningmeesterstoel van Paul over te nemen, heb ik direct gereageerd.

Mijn belangrijkste overweging was en is om mijn vrije tijd een zinvolle invulling te geven en ik denk en hoop op deze manier een toegevoegde waarde te kunnen betekenen voor de veteranen.

OUD & NIEUW

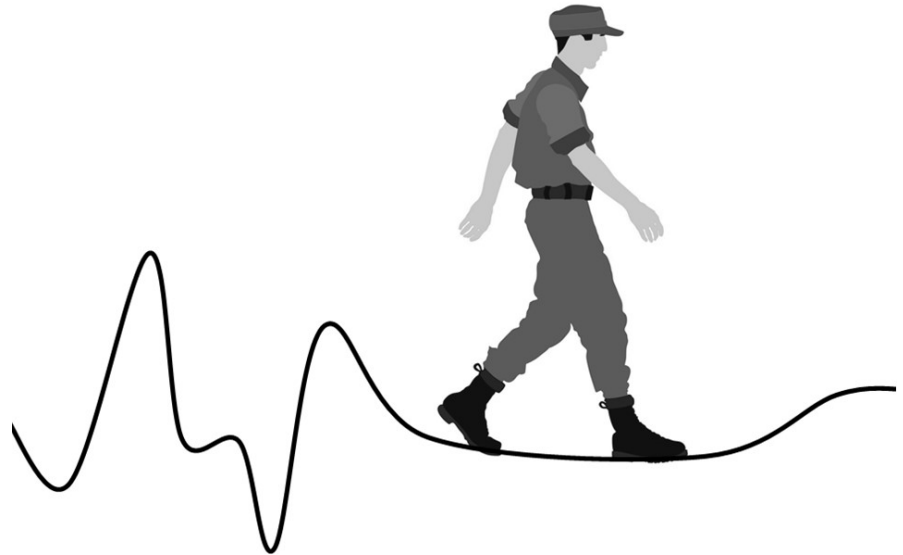
COLUMN

Inka Logister-Proost

Wereldgebeurtenissen met impact; ze staan op ons netvlies gegrift en blijven daarna onvergetelijk. Denk eens terug aan de eerste beelden van feestende Duitsers beukend op de Berlijnse muur. Het ongeloof en de ontgoocheling toen twee vliegtuigen de twin towers doorboorden. En dichterbij: ontredderde bekenden op het acht-uur-journaal na de Enschedese vuurwerkkramp.

Een levensgebeurtenis kan ons diep gelukkig, euforisch en dankbaar maken. Je eerste liefde, op jezelf gaan wonen, de geboorte van je kind, een diploma halen of de lotto winnen. Het gevoel van geluk en tevredenheid krijgt een boost. Of een levensgebeurtenis maakt je vreselijk ongelukkig, boos en verdrietig. Een echtscheiding, een overleden dierbare, een chronische aandoening. In-stortend gevoel van onveiligheid, verlatenheid, machteloosheid. Getekend door wat je gedaan hebt, verzuimd hebt of niet hebt kunnen voorkomen.

Levensgebeurtenissen en wereldgebeurtenissen hebben met elkaar gemeen dat ze een emotionele life-quake veroorzaken. Een periode, een gebeurtenis, of een plotseling moment kan ons leven compleet veranderen. Tijdelijk of voor altijd. Die momenten leiden ertoe dat we allemaal nog weten waar we waren toen we het hoorden, wat we op dat moment deden en hoe we er op reageerden.

Life-events vergen sociale aanpassing. Er bestaat een beoordelingschaal waarin een ordening is aangebracht in gebeurtenissen die de meeste aanpassingen vergen en daarmee de meeste stress veroorzaken. Als je in zes maanden 150 of meer punten scoort, dan heb je serieus wat voor de kiezen gehad. Tot mijn verbazing is een militaire uitzending daar niet in opgenomen. Terwijl menig veteraan getuige was of de hoofdrol had in een wereldgebeurtenis. Hoe verwerk je dit als levensgebeurtenis? Veel veteranen vertellen dat ze als 'broekie' gingen en als volwassene terugkomen, verwonderd reflecterend op zichzelf... "Hoe hebben we dat samen toch geflikt?!"

Met behulp van de beoordelingschaal begin ik te sprokkelen: Je zet voet in 't onbekende en krijgt te maken met veranderde woon- en leefomstandigheden, persoonlijke gewoonte, eetgewoonte en slaapgewoonte. Je aanpassen aan verandering in recreatie/hobby, je sociale activiteiten en familiebijeenkomsten ontbreken, je mist misschien kerkelijke activiteiten. Zit je al op 151 punten!

Tijdens de uitzending veranderen je werkzaamheden en je verantwoordelijkheden in het werk, evenals je werktijden en -voorwaarden. Zie het als een persoonlijke prestatie, dan krijg je er 113 punten bij.

Een uitzending komt dus minimaal op 264 punten. Ga ik ervan uit dat je leuke kameraden en 'n fijn kader hebt, dat het aan het thuisfront rustig is en je tijdens de uitzending geen trauma oploopt. En dan heb je als militair nog niets gedaan...!

Zowel wereldgebeurtenissen als levensgebeurtenissen markeren we als een piketpaaltje in onze levenslijn. Iets doen of meemaken dat je voor jezelf nooit voor mogelijk hield. Afscheid van de oude, onwetende ik.

Je interpreteert en reflecteert op de gebeurtenis. Je bent het te boven gekomen, je hebt het doorgemaakt, gedeeld en verwerkt. Je hebt het overleefd. Dat is een prachtig verhaal om te vertellen. Je vond bronnen in jezelf of buiten jezelf. Uit die ervaring haalde je wat je wilde en wat je niet wilde in de toekomst. Welkom geïnspireerde, gegroeide nieuwe ik.

VETPORTRET

Geert Peters

Marc Souman

Het is rustig op de weg wanneer ik naar Appeldoorn rijd en ik zie de dreigende luchten waar voor het eerst deze dag geen water uit sijpelt. De winter is ingevallen en de dag oogt troosteloos. Ik denk aan mijn ervaringen met Geert Peters in het verleden en direct verschijnt er een glimlach op mijn gezicht. De altijd energieke Geert, vol met verhalen, altijd bezig en meestal voor een ander. Eigenlijk ken ik hem al ruim twintig jaar en hebben onze paden elkaar vaak gekruist. Toch ken ik hem niet echt, merk ik. Wie is hij eigenlijk 'in het wild'? Ik ben nieuwsgierig en ben blij dat ik hem voor dit Vetportret gevraagd heb. Met die gedachte parkeer ik mijn auto in de kriskras opgebouwde jaren zeventig wijk de Maten en denk bij mezelf: dit wordt weer een makkie. Ik zal bij Geert geen trucjes nodig hebben om hem te laten spreken. Bij hem is het spreekwoordelijke kwartje voldoende om hem te laten vertellen. Het zal eerder spannend worden om mijn volgende afspraak te halen. Geert had me al zien aankomen en opent de deur als ik het paadje naar de voordeur oploop. Geert neemt gelijk de regie, zorgt voor koffie en installeert een dictafoon, waarschijnlijk vertrouwt hij mijn Iphone niet....

Zoals altijd begin ik met de vraag, wie ben je, waar heeft je wieg gestaan en hoe was je jeugd.

Ik ben geboren in Mill, Noord-Brabant, maar woonde in Langenboom en ging daar naar school. Mijn vader en moeder zijn getrouwd toen ik al onderweg was. Ze waren nog erg jong. Mijn jeugd was onbekommerd en vrij. Ik voetbalde graag en ging na de lagere school naar de Mavo. We waren met vrienden druk met motorcrossen en het bouwen van buggy's en crosten daarmee door het bos en over de heide. Hier is ook mijn liefde voor motorrijden ontstaan. Toen ik 17 was, kocht ik

mijn eerste motor. Verder hadden we met vrienden een eigen discotheek gebouwd waar ik met mijn maatjes 3 jaar lang discjockey ben geweest.

Toen ik naar de KMS ging, ik was nog 17, kwam ik in het weekend thuis, gooide mijn tas in de hoek van de gang en zei tegen mijn moeder dat ik eerst even naar de discotheek ging om wat plaatjes te draaien. Voornamelijk Hard- en Symfonische Rock. Kom bij mij niet met Nederlandstalige muziek aan, daar heb ik helemaal niets mee! Jammer genoeg heb ik weinig contact meer met mijn oude vrienden.

Mijn vader is maar net 60 geworden en overleden aan kanker. Ik heb nog een zus en mijn broer is op 44-jarige leeftijd ook aan kanker overleden. De ziekte is erfelijk maar ik heb gelukkig gehoord dat ik niet erfelijk belast ben.

Hoe ben je zo in Apeldoorn terechtgekomen?

Ik ben gehuwd met Bernadette in december 1978. Ik was net klaar met de KMS en geplaatst in Nunspeet bij 107 Lichte Transportcompagnie. De reden voor dit vroege huwelijk was, buiten dat we enorm van elkaar hielden en nog steeds houden, dat we hierdoor een huis konden krijgen. In die tijd was het erg lastig om als jong stel een huis te kunnen huren. Uiteindelijk hebben we geen huis gehuurd, maar gekocht in Zwolle waar Bernadette toen een baan kreeg. Uiteindelijk hebben we daar elf jaar gewoond en werd onze dochter Paulien geboren. De bedoeling was dat we tijdelijk een huisje in Apeldoorn zouden huren en vandaar op zoek zouden gaan naar een ander woonhuis. Dat is er echter nooit van gekomen. We wonen nu nog steeds in hetzelfde huis, al meer dan 32 jaar. Onze zoon Marco is hier geboren en zowel hij als Paulien zijn getrouwd en wonen hier vlakbij. Paulien en haar partner Rik hebben inmiddels 2 zoontjes en bij Marco en echtgenote Ilse, is de eerste onderweg. Erg fijn dat we als opa en oma lekker dichtbij wonen en we genieten enorm van onze oppasdag!

Hoe ben je er opgekomen om voor de KMS te kiezen en militair te worden?

We gingen in mijn jeugd graag naar het oefenterreintje in de buurt en daar gingen we dan kijken bij het schieten en zo. Dat vonden we natuurlijk erg gaaf en zochten naar hulzen van de losse munitie die we spaarden. Ik wilde eigenlijk kok worden. Dat leek me geweldig. Maar om toegelaten te worden op de middelbare koksopleiding (MTS toen) moest ik eerst de MAVO doen. Nadat ik de MAVO had afgerond en direct daarna als grondwerker was begonnen, had ik geen zin meer om kok te worden. Ik was drie maanden buiten aan het werk geweest en wilde eigenlijk alleen nog maar werk doen waar ik veel buiten was. En toen ik de bekende bon in de Veronicagids tegenkwam en mijn herinneringen aan de militairen op het oefenterreintje werden opgewekt, is mijn militaire avontuur begonnen.

Geert heeft een indrukwekkend CV waarbij hij diverse functies als onderofficier heeft vervuld binnen de operationele en territoriale transportwereld. Hij werd erg vroeg al bevorderd tot sergeantmajoor en uiteindelijk ook tot adjudant. Op 42-jarige leeftijd werd hij de jongste regimentsadjudant ooit. Maar daarover later meer.

Je bent veteraan Geert, wat zijn jouw herinneringen aan je uitzendingen?

Mijn eerste ervaring met een uitzending was bij het begin van de eerste Golfoorlog. Ik was op cursus in Gouda en daar kregen we te horen dat we na de cursus voor de Amerikaanse troepen munitietransporten gereed moesten stellen in Duitsland, samen met o.a. Syb v.d. Meer en Ted Zantvoort.

Niet veel later kwam Bosnië in beeld en ook het eerste bataljon naar Bosnië werd gereed gesteld. Maar in die tijd stuurde Nederland ook een Movcon Detachement naar Cambodja. Ik heb me daar vrijwillig voor aangemeld omdat ik dacht dat op dat moment het loodgehalte in

de lucht aanzienlijk lager was dan in Bosnië. Ik zou geplaatst worden op het vliegveld in Bangkok maar ging uiteindelijk naar het vliegveld in Phnom Penh. Samen met Saskia Ubels vormde ik daar het Mobile Air Movement Support (MAMS) detachement. We regelden daar voor de hele VN de verplaatsingen, dus niet alleen voor de Nederlandse Mariniers. Ik weet nog goed dat we met alle vervoermodaliteiten te maken hadden en dat leverde me een schat aan ervaring op.

Ook vergeet ik nooit dat er voldoende gevaren op de loer lagen. Er was een spoorwegverbinding van Phnom Penh naar Sisophon, een zeer gevaarlijke spoorroute. En mijn voorganger - de inmiddels overleden Frans Werst - zei me dat als ik ooit de kans kreeg, dat ik daar een keer moest meerijsen. Nou dat is niet gebeurd en achteraf maar goed ook. De trein die we beladen hadden en waarmee we eventueel zouden meereizen is nooit aangekomen omdat hij op mijnen was gereden. Die trein, beladen met personeel en munitie, heeft het niet gered. Er waren meer dan 20 slachtoffers....

Buiten dit trieste voorval hadden we daar verder een fantastische en leerzame tijd. We hebben de planning van alle soorten van transport geregeld, te land, ter zee en door de lucht.

Ik ben vijf maanden uitgezonden geweest en Bernadette is gedurende die periode ook daar op vakantie geweest, samen met mijn zwager en schoonzus en zij hebben daar de medaille-uitreiking in Phnom Penh meegemaakt. Gelukkig hebben ze thuis de tijd van mijn uitzending goed doorgemaakt. Er waren geen noemenswaardige problemen maar ik begrijp wel dat jonge collega's het als lastig kunnen ervaren als ze nu weg moeten en er zijn bijvoorbeeld kleine kinderen thuis. Ik weet nog goed dat ik terugkwam op Schiphol en daar mijn zoontje van 2 jaar zag rondrennen. Die was enorm veranderd in vijf maanden en daar heb ik niets van meegemaakt. Dat is best vreemd hoor.

Geert, zoals al gezegd ben jij de eerste en ook de jongste Regimentsadjutant ooit van ons regiment geworden. Hoe is dat tot stand gekomen?

De toenmalige Regimentscommandant van de AAT, Fred de Beer en de Regimentsadjutant AAT, Willem Siemensma, benaderden mij om deze functie te gaan vervullen. Ik zou dan tijdelijk regimentsadjutant van de AAT worden en vanaf 20 oktober 2000, na de samenvoeging met de Intendance, van het huidige Regiment Bevoorradingen- en Transporttroepen.

Ik was pas 42 en wilde dat eigenlijk helemaal niet maar Fred de Beer en Douwe Brouwer (toen RC Intendance) overtuigden me dat een nieuw regiment een regimentsadjutant nodig had met jong elan en die dicht bij de troep stond. Uiteindelijk ben ik hen daar wel dankbaar voor want ik heb een fantastische tijd beleefd als RA. Ongekend wat ik daar een mooie dingen heb mogen meemaken. Natuurlijk de ceremonie bij de oprichting van het regiment en het in ontvangst mogen nemen van het Vaandel dat uitgereikt werd door Koningin Beatrix. Samen met de eerste RC, Douwe Brouwer hebben we ons ingespannen voor alle geleidingen binnen het regiment. We probeerden de gevoeligheden - die natuurlijk na zo'n samenvoeging ontstaan - weg te nemen en zo min mogelijk onderscheid aan te brengen tussen de twee bloedgroepen. Door mijn jeugdigheid had ik makkelijk ingang bij de eenheden van de bataljons en de Bevocompagnieën. Fred, Willem en Douwe hadden dat dus goed gezien. De beëdigingen en de regimentsdiners waren zowel voor officieren als voor onderofficieren altijd hoogtepunten in het jaar. Maar er waren ook hele trieste gebeurtenissen. Je mag mee feesten als er wat te vieren valt, maar je bent ook bij overlijdensgevallen en de organisatie van militaire uitvaarten. Hier heb ik zeer trieste momenten meegemaakt die ik nooit zal vergeten. Vooral als er dan een jonge collega overlijdt, dan heb ik het erg moeilijk.

Na je RA-periode ben je weer op natuurlijke wijze geïntegreerd als 'normaal' onderofficier en later zelfs als officier.

Eerst als Coördinator Lijndienst Defensie bij de Staf van de DVVO (Defensie Verkeers- en vervoersorganisatie) en drie jaar later als Onderofficier Toegevoegd bij het Bureau Verplaatsingsondersteuning van Staf 1 Logbrig in Apeldoorn.

Twee jaar later werd je gevraagd om bij het KPU-bedrijf te gaan werken. Je werd daar Hoofd van de sectie Onderhoud en gaf leiding aan 9 kleermakerijen, de Orthopedisch Schoenmakerij, de Veldmaskerwerkplaats en Inname en Inspectie groep retourgoederen. Hier werd je bevorderd tot eerste luitenant. Hoe was dat, zo'n verandering?

Ik heb die functie maar anderhalf jaar vervuld. Het paste niet helemaal bij mij en ik zocht iets anders. Toen kwam de functie van plaatsvervangend commandant bij de Militaire Post Organisatie vrij en ik mocht daar beginnen in februari 2010. Vanaf maart 2012 tot en met FLO heb ik nog een paar maanden gewerkt bij het Implementatieteam SAP TM (Transport Management) bij Staf CLAS en van december 2012 tot en met december 2015 als Planner VVDET bij het OOCL dat nu de Sectie Verplaatsingsondersteuning van het B&TCo is.

En toen ging je met FLO, wat was je plan?

Met mijn zwager had ik de afspraak dat we na mijn FLO en zijn pensioen, een motortour naar de Noordkaap zouden maken. Dit hadden we goed voorbereid en vlak voordat we zouden gaan, kwam er bijna een kink in de kabel. In mei 2017 kreeg ik de melding dat ik darmkanker had en de arts zei dat er geopereerd moest worden. Ik vertelde hem toen dat ik daar eigenlijk geen tijd voor had. Ik zei hem dat de motortour voorging en dat als ik terug was, hij dan kon opereren. En zo geschiedde. Alleen mijn vrouw en kinderen wisten ervan en ik heb met mijn zwager een fantastische tour gemaakt. Het bizarre van alles was dat ik tijdens die tour het bericht kreeg dat bij een andere zwager van mij ook een vorm van kanker was geconstateerd. Ik wilde absoluut niet dat mijn zwager op de hoogte zou zijn van mijn eigen situatie. Hierdoor zou ons plezier mogelijk vergald worden. Dat heb ik hem uiteindelijk thuis pas verteld....

En vrij kort daarna ben je toegetreden tot het bureau Geschiedschrijving B&T. Hoe ben je hierbij betrokken geraakt?

Als regimentsadjutant was ik bij veel reünies van onze oud-Indiëgangsters. Door de gesprekken met die mensen werd ik steeds meer betrokken en ging ik nadenken hoe de erkenning en waardering voor die veteranen beter vormgegeven kon worden.

Deze reünies versterkten mijn interesse nog meer en in 2016, na een gesprek met Willy Engelmänn, ben ik toegetreden tot het bureau geschiedschrijving. Ik gaf gelijk aan dat ik graag secretaris wilde worden en geen schrijver of onderzoeker. Dat ben ik nu ruim vijf jaar. Ik heb de tijd gebruikt om te inventariseren wat er nou daadwerkelijk 'op de plank' lag. Nou dat was nogal wat. 35 verhuisdozen vol waarvan een deel zeiknat was geworden door een lekkage in een het gebouw. Samen met Peter Koenen en andere leden hebben we al die natte documenten uitgespreid en laten drogen. Met zijn allen hebben we toen alle documenten bekeken en vastgesteld

wat de inhoud was en uiteindelijk hebben we alles gedocumenteerd. Op dit moment hebben we ongeveer 300 archiefdozen met documentatie geregistreerd in een Excelbestand en kunnen we via trefwoorden alles makkelijk terugvinden. Het was een enorme puist werk, maar wel heel leuk om te doen.

Wat ook mooi is, is dat de laatste jaren enkele studenten via ons hun afstudeerscriptie willen schrijven over een onderwerp van militaire logistiek. Willy Engelman of Piet Intema begeleiden deze studenten en af en toe zit er een pareltje tussen. De laatste was echt heel goed; hij heeft zijn afstudeerscriptie over de Intendance Bataljons tussen 1945 en 1979 laatst gepresenteerd aan het bestuur van de Regimentsraad. Al deze scripties zijn digitaal en voor belangstellenden in te zien via onze website.

Ik begrijp dat het voor jullie als amateurhistorici erg interessant is, voldoet dit aan de behoefte van de overige regimentsleden en veteranen?

Ja, dat valt echt reuze mee! We zijn nog te onbekend; we bezoeken graag de reünies waar we al onze publicaties tentoonstellen en die reünisten mee kunnen nemen. Die nemen gretig aftrek en sommige reünisten geven een vrijwillige bijdrage, die wij afdragen aan de penningmeester van de HCB&T.

Peter Koenen en ik helpen regelmatig familieleden van Indiëveteranen. Kinderen of kleinkinderen die op zoek zijn naar antwoorden op vragen die ze hebben over de diensttijd van hun vader of opa. Zoektochten naar waar ze zijn geweest of wat ze daar hebben gedaan. Zo was er een familie die met hulp van ons enkele routes, die hun opa heeft gemaakt in Indonesië, tijdens hun reis konden volgen.

Een ander belangrijke taak is het jaarlijkse verzoek van de RC om van een regimentslid die is bijgeschreven op ons monument, zijn levensver-

haal uit te zoeken en de aard van het voorval waarbij deze regimentsgenoot om het leven is gekomen. Wij zoeken alles zodanig uit dat de RC met de informatie speciale aandacht hieraan kan besteden bij de Regiments dodenherdenking.

Het is ook fantastisch te zien hoeveel mensen zich hiervoor willen inzetten en onderzoek doen. Hierbij hebben we ook hulp van bijvoorbeeld het Nederlands Instituut voor Militaire Historie (NIMH), van Jan Litjens (Nederlands Indië Monument in Roermond) en ook enkele externe interesse-genoten die ons aan gegevens kunnen helpen waardoor we weer nieuwe ingangen vinden voor bepaalde onderzoeken.

Ik wil iedereen dan ook aanraden eens op onze site te gaan kijken om te zien wat we zoal hebben gedaan, maar ook om een indruk te krijgen hoeveel historie ons regiment, en de twee stamregimenten natuurlijk, bezit. Dat is echt heel interessant!

Man, je lijkt wel een wandelende reclamezuil.... Nou vooruit, als laatste mag je nog even reclame maken voor de reünie voor de Movers die je ook nog organiseert.

Oh ja, dat doe ik ook nog.... Maar wel voor de laatste keer dit jaar hoor. Dan mag iemand anders de kar trekken. De Movers reünie is voor het eerst in 2014 gehouden, omdat tijdens missies veel Movers niet tot bepaalde eenheden behoren. En zoals ze ook in hun werk gewend zijn, zijn Movers een soort wezen die eigenlijk nergens bij horen. Dat maakt het lastig om als eenheid een reünie te houden. De eerste was een algemene reünie voor Movers. De 2e reünie (2017) was er een met speciale aandacht voor de verplaatsers die in Cambodja hebben gediend. Samen met Hans Schulz, die toen net voorzitter van de VVRB&T was, hebben we geformuleerd wie we voor de reünie konden uitnodigen. Dat waren militairen die tijdens een missie geplaats geweest zijn bij een Movecon of geplaats geweest zijn bij een Sectie Verplaatsingen. Voor de Movecon organisatie van Cambodja benaderde ik zoveel mogelijk mensen persoonlijk. Vooral dienstplichtigen bleken lastig te vinden. Door veel van social media gebruik te maken, hebben we toch nog een totaal deelname van 151 weten te realiseren. Hiervan waren 51 Cambodja-gangers.

De volgende staat gepland op 19 mei 2022 - nadat het twee keer niet is doorgegaan vanwege de coronamaatregelen - en is gericht op alle Movers met speciale aandacht voor de missies in Afghanistan (zie ook aankondiging in dit blad, red). We doen dit in en rondom de Historische Collectie in Soesterberg en hopen op een grote opkomst. Voor de reüniecommissie Movers zoeken we trouwens een actief dienend militair om zo de organisatie een beetje in evenwicht te brengen. Dus als er vrijwilligers zijn, meld je gerust bij mij aan!

Geert heeft me niet teleurgesteld, zelfs dat kwartje had ik niet nodig en zoals ik al verwachtte is mijn vervolgspraak iets vertraagd. Mooi hoe je jouw verhalen met me gedeeld hebt Geert. Vooral ook de zeer persoonlijke gebeurtenissen. Ik denk dat ik wel acht Vetportretten vol kan schrijven na deze middag. Mijn beeld van je is niet veranderd maar juist versterkt. Ik rijd weer door de onbegrijpelijke planologie van de wijk en hoewel het troosteloze beeld van de dag onveranderd is, lijkt alles nu veel lichter. Is het jouw energie, je relativeeringsvermogen en je zorgzaamheid voor anderen, die alles draaglijker maakt?

ALGEMENE LEDENVERGADERING

Henk Bouwknecht

17 november en dan pas een Algemene Ledenvergadering (ALV)? Ja wij als bestuur weten ook wel dat een ALV in de eerste helft van een jaar moet worden georganiseerd. Corona heeft echter roet in het eten gegooid, waardoor het niet mogelijk was om fysiek bij elkaar te komen. Een meeting via teams was ook geen optie.

Nadat iedereen gecontroleerd was op zijn of haar QR code (gelukkig kleurde het vinkje bij iedereen groen) en we de koffie goed hadden laten smaken opende onze voorzitter om 13.45 uur de vergadering en heette iedereen van harte welkom. Uiteraard stonden we eerst stil bij de leden die ons sinds de vorige ALV zijn ontvallen en daarbij was met name onze oud penningmeester Paul Hadewegg Scheffer in onze gedachten.

Voor de inhoud van de ALV verwijs ik graag naar de notulen die te zijner tijd ter beschikking komen. Niet onvermeld mag blijven dat 51 leden bij de vergadering aanwezig waren en zij het beleid van het bestuur unaniem hebben ondersteund. We hebben twee nieuwe bestuursleden mogen verwelkomen.

In de eerste plaats is dat Hans Kemink onze nieuwe penningmeester. Hans is al een tijdje aan de slag als interim penningmeester en is nu dus formeel aan boord. Het tweede nieuwe gezicht in het bestuur wordt Willemijn Teerds. Zij zal begin januari aantreden en gaat de functie van Marc Souman als bestuurslid communicatie overnemen. We heten beiden hartelijk welkom.

Na de rondvraag en een mooi woord van dank door Bgen Toine Beukering sloot de voorzitter circa 14.50 uur de vergadering.

De middag kreeg voor mij persoonlijk een zeer feestelijk tintje. Onze Regimentscommandant Lkol Henk Plenk heeft mij namelijk de Regimentslegpenning nummer 87 uitgereikt. Ik sta niet zo heel snel met mijn mond vol tanden, maar dit keer was dat toch (bijna) gelukt. Ik ben er zeer verguld mee en het geeft mij een trots gevoel. Henk dank je wel.

Helaas kon onze Regimentsadjutant Hans Berkers niet aanwezig zijn en daarom nam Ton Janssen de honneurs waar om een toast uit te brengen op ons mooie Regiment.

EN WIJNPROEVERIJ

2021

Onze huissommelier Marc Souman had een mooie wijnproeverij voorbereid, waaraan 26 personen hebben deelgenomen. Hij had een selectie gemaakt van vier witte – en zes rode wijnen. We begonnen uiteraard met de witte wijnen, waarvan ik persoonlijk de Domaine Saint Hilaire Advocate de lekkerste vond, maar dat blijft uiteraard een kwestie van smaak. Marc wist bij iedere wijn echt een mooi verhaal te vertellen. Bovendien hadden we Rob Tromp en Alex van Donswijk die de verhalen konden aanvullen met nuttige informatie . We hebben ons de witte wijnen goed laten smaken en daarna genoten van een heerlijk buffet. De rode wijnen waren na het buffet aan de beurt en ook

hier was de keuze reuze. Ze waren afkomstig uit Duitsland, Italië, Frankrijk, Spanje en Portugal. We hebben geleerd dat het begrip Vin de Table niet meer bestaat, want dat heet nu Vin de France. Bovendien weten we nu ook wanneer een wijn uit Frankrijk het predicaat appellation contrôllée mag dragen. Weer geheel persoonlijk heb ik het meest genoten van de Les Clos de Pauliles. Een dessertwijn die heel dicht aankomt tegen een mooie port. Kijk dan heb je me te pakken. Uiteindelijk hebben we de middag tegen 18.00 uur afgesloten en gingen we met een voldaan gevoel naar huis. Marc bedankt voor de inzet en tevens wil ik de vrijwilligers van de Historische Collectie bedanken voor hun ondersteuning.

Catering in Uruzgan

In aanloop naar de eerste reünie van het komend jaar, nog eenmaal een verhaal uit de verhalenbundel van het Bureau Geschiedschrijving. Dit keer een specialistisch logistiek verhaal, namelijk over de Klasse 1 in Uruzgan. Onze oud Regimentsadjutant doet verslag van zijn ervaringen in het begin van de Nederlandse missie.

Catering Manager LSD-2 te Tarin Kowt; nov 2006 - april 2007

Mijn uitzending begon met het formeringsappèl in het najaar van 2006 bij 230 Clustercompagnie (230 Clcie) in Stroe. Ik was als sergeant-majoor geplaatst bij het 1 GE/NL Corps in het Duitse Münster als hfd persoonlijke stafgroep van de commandant, lgen van Dieppenbrugge. Dit zou mijn derde uitzending worden, ik was eerder uitgezonden naar Bosnië en Kosovo.

Paresto had de zgn. cateringmanagers in haar bestand en ik werd als 2e cateringmanager voor Uruzgan aangewezen. Ik zou eigenlijk als eerste moeten gaan, maar in die periode stond mijn verhuizing naar Nederland gepland omdat ik na mijn uitzending meteen op het OTCLog in Soesterberg als instructeur aan de slag moest.

Het zien van vele nieuwe gezichten was toen wel even wennen, vanuit een internationale omgeving weer terug op Nederlandse bodem met Nederlandse regels. Het op orde brengen van al het benodigde papierwerk tot de zgn. BIG 5 had in die periode de prio. Wij hadden nog een oefening op de vliegbasis Deelen om ons zo goed mogelijk voor te bereiden op onze uitzending. De compagnie stond onder leiding van majoor Mike B en kapitein Stefan N. Qua voeding viel er weinig te oefenen, dus trok ik mijn eigen plan. Ik had contact opgenomen met Paresto in Utrecht om de logistieke lijnen in beeld te krijgen.

Wat echt anders ging worden deze uitzending, was het feit dat ik als cateringmanager the one and only militair op Tarin Kowt (TK) zou zijn die zich met de klasse 1 ging bezig houden. Er was gekozen om de voeding en de logistiek te sourcen (uit te besteden) aan onze strategische partner Supreme.

Op onze andere locatie te Dehra Wood zat wel een militair keukenteam die voor de voeding verantwoordelijk was. Toen wij na een lange vlucht via de Arabische Emiraten, Kabul via Kandahar eindelijk arriveerden op TK, werden wij in containers gelegerd. Vier militairen in een container was niet echt comfortabel, maar het was zoals het was en beter ging het de komende vier maanden niet worden. Wat mij is bijgebleven was de duisternis die al rond het einde van de middag intrad, het was dan pikkedonker. Je zag letterlijk geen hand meer voor je ogen. Wij hadden nog geen verharde wegen op het kamp en

het uitrollen van het cateringconcept: het werken met multi portions. Multi portions zijn grote plastic verpakkingen, waar de diepgevroren maaltijden (1 component) in zitten opgeslagen. Deze multi portions werden diepgevroren via lange logistieke lijnen aangevoerd. Ook dit werd dus helemaal uitbesteed. De bevoorrading verliep via een push-systeem. Menucycli duurden een aantal weken en alle benodigde voeding kwam automatisch binnen. Aan de cateringmanager de taak om toe te zien op het goede verloop, de voedselveiligheid en de klanttevredenheid. De financiële afhandeling en de controle

na een regenbui was het alsof je in een emmer behangplaksel liep. Wij liepen in dessert tenue. Dit tenue voldeed prima in de zomer, maar in de winter was de stof te dun om je tegen de kou te beschermen. De laarzen, welke door het KPU bedrijf werden geleverd, voldeden ook niet. Ik had al een gat in mijn laars in Nederland, gelukkig kon ik die nog, net voor vertrek, ruilen. Laarzen en overige PGU werden dan maar zelf aangeschaft omdat de baas hierin tekort schoot. Triest om je personeel zo op pad te moeten sturen.

Ik had nog globaal een week voor de HOTO (hand over – take over) met mijn voorganger eer ik zelfstandig aan de bak moest. LSD 1 was in de zomer 2016 gestart met vier piketpalen en een rol ROWILI (rood-wit lint), wij hadden het geluk om in vaste infra te mogen werken. Onze eetzaal, die uit gepantserde prefab-containers bestond, was bijna klaar. Er werd de laatste hand gelegd aan de infra, zodat wij snel konden beginnen met

op de rekeningen hoorde er ook bij. Dit was een goede insteek, anders hadden wij een slager (Supreme) die zijn eigen vlees zou keuren. Het nadeel van het push-systeem was dat er containers vol lagen met Schwarzwalders Kirschtorten, die werden dan ook graag verstrekt bij verjaardagen, feesten en partijen. De georganiseerde barbecues vonden ook gretig aftrek, hierbij werd alcoholvrij bier geserveerd. Met de kerst hadden wij een speciale kerstbrunch georganiseerd en met de viering van oud en nieuw kwam DJ Eddy Zoëy vanuit Nederland de boel opvrolijken.

Er waren voldoende operationele gevechtsrantsoenen aanwezig, ook deze administratie viel onder de verantwoording van de cateringmanager. Het registreren, uitgeven en aanvullen was een vaste procedure. Nederlandse gevechtsrantsoenen werden gemixt met Amerikaanse MRE's (Meal Ready to Eat) Deze rantsoenen zaten in een speciale verpakking. Nadat je een kleine hoeveelheid water had toegevoegd warmde de maaltijd,

middels een chemische reactie, zich vanzelf op. Dit proces ging gepaard met een weeïge lucht. Deze lucht vergeet je nooit Er was voldoende voeding aanwezig die in grote vriescontainers naast de keuken werd opgeslagen. Supreme had veel personeel in dienst die de voeding af-en aanvoerde. Eén maal per week arriveerden oude Russische toestellen die waren ingehuurd om de voeding, die snel vervoerd moest worden, bij ons op de vliegstrip af te leveren. De rest kwam met vrachtwagens AKA de 'Jingle trucks'. Dit waren de meest gammele auto's (met Bollywood look) die flink waren opgeleukt met toeters en bellen. De vrachtauto's moesten buiten het kamp parkeren en ze mochten pas naar binnen als er een check had plaatsgevonden, dit om te voorkomen dat een suicide bomber zichzelf zou opblazen. De chauffeurs waren dagen lang onderweg geweest en werden vaak beroofd of beschoten omdat ze door Taliban gebied moesten rijden. Ik heb foto's gezien van mijn Duitse collega van vermoorde chauffeurs, waarbij duidelijk zichtbaar was dat het hoofd van de romp was gescheiden. De medewerkers van Supreme waren laag geschoolde arbeiders uit Pakistan, India en Bangladesh die voor globaal \$400 per maand hun stinkende best deden om het ons naar de zin te maken. Zij maakten lange dagen, maar ze klaagden nooit. Van het verdiende salaris profiteerde de hele familie thuis dus koste wat het kost ging men vrolijk door met

werken om een inkomen te borgen. Na een jaar moest men met verplicht verlof en de grote vraag was: komen wij via de civiele weg Afghanistan weer in. Er is best wat personeel gewisseld om die reden.

Deze arbeiders kookten voor zichzelf. Ik had een aantal Ghurka's in mijn team, die een heerlijke Curry konden maken. Daar ik ooit in het Duitse Moenchengladbach geplaatst was had ik, via Britse koks, al ervaring met het eten en de bereiding van Curry. Het is een beetje te vergelijken met onze blauwe hap. Zelf maakte ik als cateringmanager lange dagen, dat was de reden dat je daar aanwezig was. Bijsturen op de voedselveiligheid samen met de HPG collega was een schone taak die borgde dat onze mannen en vrouwen hun werkzaamheden konden uitvoeren. Mijn 1e aanspreekpunt van Supreme was een Duitse cateringmanager die ook al maanden op ons kamp verbleef. Hij sprak vloeiend Russisch, hij was ooit manager geweest voor de Duitse firma Bahlsen, een chipsfabriek, in Rusland. Hij had de pech dat hij met een Russin getrouwd was die hem had uitgebuit en in Rusland de scheiding had aangevraagd. Berooid moest hij Rusland verlaten en is toen maar in Uruzgan gaan werken. De Russische piloten namen bij elke levering een doosje drank voor hem mee. Op een avond vroeg hij of ik ook een glaasje wou. Ik bedankte hiervoor en vertelde hem dat ik eerder thuis zou zijn dan mijn postpakketje.....

Ik schrok wel van het niveau van onze Australische catering-collega, want die had niet zoveel op met de hygiëne. Toen ik begon hadden de Aussie's nog hun eigen kamp en bracht ik wel eens een bezoekje aan de cateringmanager. Zij hadden een paar Afghaanse locals in dienst, de smaakpolitie zou er niet echt vrolijk wan worden... en dan druk ik mij nog voorzichtig uit.

Langzaam kun je dan toch je stempel gaan drukken op de klasse 1 en ga je zaken uitbreiden en perfectioneren. Aan keuze en variatie was geen gebrek, meerdere componenten van aardappelen, groenten en vlees waren elke maaltijd aanwezig. Als je nu nog iets te klagen had, dan zou ik graag thuis eens op je bordje willen kijken..... de koelkast was voorzien van voldoende frisdrank in blikformaat, dus ook hier was controle nodig (1 blikje frisdrank p/p per maaltijd). Er zijn dan altijd collega's die denken recht te hebben op een traytje per dag, omdat ze toevallig de poort uit moesten.

De militairen hadden het gevoel dat er vers gekookt werd, de multi portions werden in combi-steamers geregenereerd en de maaltijd werd vanuit een uitgiftebalie geserveerd door personeel dat in een koksuniform rondliep. Halal & vega voeding maakte ook deel uit van ons systeem, ook daar werd rekening mee gehouden.

Ook de Special Forces wisten mij te vinden. Zij moesten vaak op andere tijden aan de slag, dus moest ook hier maatwerk geleverd worden. Adjudant commando Piet was kind aan huis en probeerde alle trucs uit om zoveel mogelijk voor elkaar te krijgen hetgeen hem ook vaak lukte.....

Dreiging was er ook wel een paar keer. Raketinslagen op ons kamp of net er naast kwam wel eens voor, schuilen moest je dan in onze eetzaal. Ik vroeg mij wel af of het geheel wel bestendig zou zijn als er een raket op je dak zou landen, gelukkig is dat nooit gebeurd. Ik vond het wel erg vervelend dat ik niet van het kamp af mocht, ik heb de gehele uitzending op het kamp gewerkt en geleefd, even naar buiten was er gezien de dreiging niet bij. Hierdoor kreeg deze uitzending voor mij toch een andere insteek als mijn eerdere ervaringen in Bosnië en Kosovo. De maanden vlogen om en voordat ik het wist zat het einde er weer aan te komen. Na onze break op Kreta, vlogen wij weer richting Nederland. Na mijn uitzending ben ik als instructeur klasse 1 op het OTCLog begonnen en kon ik de ervaring van Uruzgan goed gebruiken in de lessen.

Aooi Paul Knops, destijds catering manager bij LSD 2 op Tarin Kowt; nov 2006 – april 2007

REÛNIE 43 AAT “Gewoon doorgaan”

Jan Boes

Nadat in 2013 besloten was om de toen gehouden reünie als laatste te beschouwen, kwamen kort daarna alweer verzoeken om nog een keer bij elkaar te komen. Bas en ondergetekende hebben dat verzoek eens onder de loep genomen en dat resulteerde nogmaals een bijeenkomst in 2017. De aantal deelnemers was opvallend: zo'n 35 personen en bijzonder gezellig!

Op de vraag of er nog één reünie moest komen, werd met groot enthousiasme positief gereageerd. Dus wederom een bijeenkomst in voorjaar 2018, wel met een kleiner gezelschap, ik meen met 25 deelnemers. Ook toen werd besloten om gewoon door te gaan...

Helaas kwam corona in beeld en door allerlei beperkende maatregelen moest dit worden uitgesteld tot de situatie weer wat verbeterd was. Dat dit veel langer heeft geduurd dan verwacht, had niemand voorzien.

Uiteindelijk kon deze wens ruim twee-en-een-half jaar later op 13 oktober alsnog uitgevoerd worden. Wat werd vermoed, bleek al snel bewaarheid. Een aantal 43 AATers zijn inmiddels overleden en een aantal kameraden en weduwen moesten om gezondheidsredenen afhaken. Het resultaat was dat slechts vijf 43 AATers en twee weduwen zich hebben aangemeld. Aangevuld met echtgenotes en begeleiders kwamen we toch nog op zestien deelnemers! Op uitnodiging waren, zowel de regimentscommandant Henk Plenk, (die ook nu weer de consumptie-onkosten voor zijn rekening nam) en het bestuurslid van de VVRB&T

Henk Bouwknegt aanwezig.

Het verzoek aan onze adoptant 240 Dienstencompagnie om wederom een rijstmaaltijd voor ons te willen bereiden, werd spontaan ingewilligd. Ook nu weer samengesteld door een drietal koks onder leiding van sergeant-majoor Marcel Bothe. Een maaltijd die kon wedijveren met een rijsttafel bij een driesterren-Chinees, zo die al bestaat. Commandant van 240 Dienstencompagnie, majoor Jolanda Groen, kwam afscheid nemen omdat zij werd overgeplaatst naar een andere functie. Ook haar opvolger majoor Jurgen Berenbas was meegekomen om zich even voor te stellen.

Met een bezoek aan het museum door een aantal belangstellenden, kwam er uiteindelijk weer een einde aan deze zeer geslaagde dag!

Omdat het aantal bezoekers drastisch is teruggelopen en ik heb besloten om deze reünie als laatste te organiseren, komt overste Plenk met de toezegging dat de organisatie voortaan onder de hoede komt van het regiment. De eventuele volgende 43 AAT reünie zal gratis worden verzorgd. Een geweldig aanbod dat door Bas en mij gretig wordt omarmd.

Met dank aan de vrijwilligers van het VOC die ons van ons 'natje en droogje' hebben voorzien, sloten we deze dag af in de volle overtuiging - eventuele corona beperkende maatregelen daargelaten - ook volgend jaar elkaar weer te zullen ontmoeten.

Dus: gewoon doorgaan!

IN THE PICTURE

Op deze foto ben ik op uitzending in Baghdad Irak onder de vlag van CBMI X. Tijdens deze uitzending was ik deel van het logistieke team dat opereerde vanaf BDSC (Baghdad Diplomatic Support Center) wat naast Baghdad International Airport ligt. Wij hadden buiten de basis niet de mogelijkheid om de *Green Zone* van het vliegveld te verlaten, binnen deze zone hadden wij een aantal locaties waar wij wel naar toe konden. Op de foto sta ik voor een van de meest luxueuze presidentiële paleizen van Saddam Hussein, het Al-Radwaniyah Palace. Voor mij een bijzondere plek om te hebben mogen aanschouwen, aangezien dit een locatie is die niet veel mensen in *real life* hebben mogen meemaken.

Sergeant Alwin Palts
Commandant Distributiegroep

Voor het volgende nummer nomineer ik Walter Pullens.

Jeroen Hoeksel

EENHEID UITGELICHT

11 BEVOORRADINGSCOMPAGNIE LUCHTMOBIEL

Geschiedenis

In 1965 werd besloten om de parate brigades, die beginjaren zestig waren geformeerd, logistiek te verzelfstandigen. De logistieke middelen op divisieniveau: de Divisie Intendance Compagnie (er waren er twee: 11 en 41 Div Int Cie), het Divisie Technische Dienst Bataljon en het Divisie Transportbataljon werden overgeheveld naar en verdeeld over de brigades. Zo kreeg 11 Pantserinfanteriebrigade (11 Painfbrig) 11 Bevoorradingscompagnie (11 Bevocie), 11 Herstelcompagnie (11 Hrscie) en 11 Geneeskundige compagnie (11 Gnkcie) in de organisatie. Deze drie eenheden werden op 1 april 1966 in 11 Treinenbataljon (11 TN-bat) gegroepeerd. In 1984 werd de staf van 11 TN-bat opgeheven, waarna 11 Bevocie, 11 Hrscie en 11 Gnkcie rechtstreeks onder bevel kwamen van de commandant

van 11 Painfbrig, dat een onderdeel vormde van 1e Divisie "7 December". Vanaf 1993 werd 11 Painfbrig omgevormd tot 11e Luchtmobiele Brigade (11 LMB), waarbij ook de taakstelling, werkwijze en organisatie van de logistieke eenheden wijzigde. Met de invoering van het fysieke distributie proces binnen de KL rond de jaren 2005-2007 en de daaraan gekoppelde voertuigen (wissellaadsystemen) en hefmidelen wijzigde het bevoorradingsproces binnen de overige brigades dusdanig dat de bevocie'n bij deze eenheden verdwenen. Alleen 11 LMB behield haar logistieke zelfstandigheid en daarmee is 11 Bevocie Lumbi nog de enige bestaande bevocie. Sinds 2003 is de Brigade gecertificeerd in Air Assault optreden. De eenheid voert nu de naam 11 Bevocie AASLT (air assault).

Embleem

Van 1966 tot 1984 was 11 Bevoocie herkenbaar aan de karmazijnrode (INT) en blauwe (RAAT) onderdeelssjaal met daarop het witte paard. Dit paard werd na het opheffen van de staf 11 TN-bat vervangen door een zwijnenkop. Dit was het symbool van 11 painfbrig. Vanaf de omvorming naar Luchtmobiel in 1993 is de zwijnenkop vervangen door de valk.

Standplaats en taken

De huidige standplaats van 11 Bevoorraadingscompagnie is Schaarsbergen.

- Ontvangen en distribueren van de KLI(voeding) tot op compagnie `s niveau.
- Ontvangst, opslag, beheer, handling, transport van o.a.:
- KLII, veldversterkende materialen, bv: boogtenten en veldbedjes.
- KLIII, brandstoffen, oliën, smeermiddelen, chemicaliën, en onderhoudsmiddelen.
- KLIV, verbruiksartikelen, bv: afzetlint, touw, elastiek, PGU etc.
- KLV, munitie.

- Samenstellen/gereedmaken van ladingen t.b.v. heli-transport.
- Samenstellen/gereedmaken van ladingen t.b.v. Air Drop.
- Beheren en verstrekken van heli underslung load equipment, boten en NBC-materiaal.
- Inrichten en instandhouden van een landingsite.
- Inrichten en instandhouden van een Departure Airfield.
- Onderseuning van heli-operaties op brigade niveau.
- Was en postregeling.
- Ondersteuning van de bataljons met distributiemiddelen.
- Optreden als vervanginfanterie.

Wapenfeiten

- Ingezet in:
- Bosnië
 - Cyprus
 - Macedonië
 - Kosovo
 - Afghanistan
 - Irak
 - Congo-Kinshasa
 - Mali

REÛNIE

LOGISTIEKE OPERATIES

AFGHANISTAN

ZATERDAG 02-04-2022

Voor:

Al het logistieke personeel (TD, B&T en GNK) ongeacht de missie, dat gediend heeft in Afghanistan van 2002 - 2021.

Wanneer:

Zaterdag 2 april 2022

Start / einde:

10.00 - 18.00

Waar:

Generaal majoor Kootkazerne
te Stroe

Door:

VVRTT & VVRB&T

Opgeven:

vanaf begin 2022 via

www.regimenttechnischetroepen.com

Meer info in uitgave Veterans B&T 2022-1.

aanmelding Reg. TT

“Gesprek met het verleden”

Michiel Teunisse

Onlangs had ik een gesprek met mevrouw Jantiena in Veelerveen. Zij is 90 jaar en opgegroeid in de Groningse grensstreek. Zij kon mij nog veel vertellen over de aanwezigheid van de Grenstroepen in 1939, waar ik een onderzoek naar uitvoerde.

In een klein huisje net buiten het dorp tref ik haar; door het raam zie ik dat ze aan het breien is. Na een kop koffie steekt ze van wal. Ze vertelt hoe ze in haar jeugd jaren elke dag naar school fietste en dan over de brug ging die bewaakt werd door de Nederlandse militairen. Die zwaaiden altijd hartelijk en Jantiena vond het wel indrukwekkend. Ze bouwden kazematten en loopgraven aan het kanaal en het was een heel gedoe, zeker in het kleine dorp waar normaal weinig gebeurde!

Bij de inval van de Duitsers op 10 mei 1940 werden de bruggen opgeblazen; in bed hoorde ze de doffe knallen. De militairen trokken daarna per fiets weg, over de afsluitdijk naar Noord-Holland. De Duitsers kwamen en nieuwsgierig zag ze hen voorbij trekken, velen te paard.

Terwijl de oorlogsjaren verstreken ging zij gewoon naar school. Ze kon zich nog herinneren dat er onderduikers waren en soms kwamen mensen uit de grote steden voor voedsel, die bleven ook wel een nacht slapen.

Aan het einde van de oorlog ging ze naar het voortgezet onderwijs. Daarna begon ze te werken, eerst als hulp op school en later als onderwijzeres. Ze trouwde met een leuke man uit Bourtange en ze gingen wonen in een huisje aan het kanaal in Veelerveen. Ze kregen twee kinderen, een zoon en een dochter. Later ging de zoon emigreren naar Canada, om een boerenbedrijf op te zetten. Jantiena en haar man zijn daar twee maanden geweest, een hele belevenis! De dochter ging net als haar moeder het onderwijs in wat was Jantiena trots!

Haar man is inmiddels overleden maar ze kan zichzelf nog goed redden in goede gezondheid. Haar dochter komt elke dag even kijken en soms wordt er voor haar gekookt.

Inmiddels begint het te schemeren en de mist komt opzetten, tijd om weer te gaan. Ik geef haar een hand en wens haar nog veel mooie jaren. Buiten gekomen kijk ik nog even door het raam en zie dat ze haar breiwerk weer oppakt.

Op een bankje bij het kanaal ga ik nog even zitten, wat aantekeningen maken van het gesprek, het kan nog net in de opkomende mist en het tanende licht.

Ik kijk om naar het huisje, maar het is verdwenen in de mist en het duister....

Het heeft er nooit gestaan.

Dit gesprek heeft nooit plaatsgevonden.

Jantiena werd door een noodlottige handeling in 1939 één van de eerste Nederlandse slachtoffers in de Tweede Wereldoorlog. Ze mocht niet ouder worden dan 7 jaren...

BOEKREVIEW

VERZWEGEN OORLOGSJAREN

Misha Krijgsman*

'Verzwegen oorlogsjaren, Nederlandse militairen in Duitse krijgsgevangenschap, 1940-1945' is geschreven door Johan van Hoppe, Eric van der Most en Erwin Rossmeisl. De schrijvers van dit boek richten zich op een onderbelicht deel van onze militaire geschiedenis, zijnde de Nederlandse militairen in Duitse krijgsgevangenschap. Van Hoppe en Rossmeisl zijn werkzaam bij het Nederlands Instituut voor Militaire Historie. Ruim 11.000 militairen, zowel beroeps- als reservepersoneel en dienstplichtigen hebben de oorlogsjaren 1940 – 1945 in Duitsland de gevangenschap door gemaakt. Hiervan zijn zo'n 200 militairen na de bevrijding niet meer teruggekeerd als gevolg van overlijden, ziekte, mishandeling of executie.

In tegenstelling tot eerder publicaties uit de vorige eeuw, die vooral gericht waren op (ontsnappings-) verhalen van officieren, is er lang niets bekend geweest over het dagelijks leven van de Nederlandse militair in gevangenschap. En de boeken die in die tijd wel werden gepubliceerd, trokken niet de aandacht van het lezende publiek. Pas na de eeuwwisseling komen meer verhalen los, afkomstig uit dagboeken en andere documenten, veelal beschikbaar gesteld door de familie van oud-krijgsgevangenen. Ook worden documenten openbaar gemaakt op internet, o.a. door de schrijver Johan van Hope (www.krijgsgevangen.nl). Dit boek geeft een alomvattend overzicht van de Nederlandse militair in Duitse krijgsgevangenschap, en is daarmee niet alleen gericht op specifieke individuen of thema's.

Het boek start met de Meidagen 1940 en de gevechten van Nederlandse militairen met de Duitse invasiemacht. Een pakkend verhaal, zeker als je zelf de Grebbeberg of de Nieuwe Hollandse Waterlinie hebt bezocht. Echter voor veel Nederlandse militairen eindigt deze hectische tijd met gevangenschap. 22.000 militairen worden gevangen genomen, waarvan al snel duizenden worden vrij gelaten. Zo'n 11.000 militairen worden meegenomen naar Duitsland. Na de capitulatie op 15 mei 1940, wordt de Nederlandse Krijgsmacht gedemobiliseerd en het boek beschrijft het door de Duitsers scheiden van de beroepsmilitairen enerzijds en de reservisten en dienstplichtigen anderzijds. De behandeling van deze beide groepen is anders.

Het daarop volgende hoofdstuk is gewijd aan krijgsgevangenschap in het algemeen en de wijze waarop Duitsland in de oorlogsjaren met krijgsgevangenen om ging, variërend van Russische soldaten gevangengenomen aan het Oostfront, geallieerde vliegers neergeschoten boven Duitsland en de Nederlandse militairen. De hoofdstukken daarna richten zich op de anekdotes van Nederlandse krijgsgevangenen, die vastgehouden worden op de diverse locaties in Duitsland. Zo wordt het lot van zes gevangengenomen generaals beschreven, die na de

meidagen zijn afgevoerd naar Duitsland. Hieronder bevindt zich ook de Generaal J.J.G. van Voorst tot Voorst, die telkens van locatie wordt gewisseld en die zijn gevangenschap illustreert met zelf gemaakte tekeningen. Enkele van deze generaals keren eerder terug uit gevangenschap, in verband met gezondheidsredenen. Andere blijven tot het einde van de oorlog in Duitsland.

Interessant aan dit boek is de verdieping. Zo worden de belevenissen van diverse subgroepen binnen de krijgsgevangene populatie beschreven. Ook Nederlandse militairen met een Joodse achtergrond bevinden zich in Duitse gevangenschap of keerden na een korte periode van gevangenschap weer terug naar Nederland. Naarmate duidelijk wordt wat de Duitsers met de Joden van plan waren, ontstond voor deze terugkerende groep een gevaarlijke tijd. Nederlandse militairen met Joodse achtergrond, die in Duitse krijgsgevangenkampen zijn gebleven, komen er onverwachts beter vanaf. Alleen zij komen pas na de oorlog achter het lot van hun familie, achtergebleven in Nederland en in veel gevallen afgevoerd naar een concentratiekamp.

'Verzwegen oorlogsjaren' is een uitgebreid boekwerk, dat alle denkbare aspecten van krijgsgevangenschap behandelt en die de lezer verrast met feiten, anekdotes, foto's en voorbeelden, waar de gemiddelde kenner van de Nederlandse Krijgsmacht en de Tweede Wereldoorlog geen weet van heeft. En deze aspecten maakt het lezen van dit boek zo aantrekkelijk. Een boek dat je moeten openslaan, bijvoorbeeld na een battlefieldtour Grebbeberg, Rotterdam of de Afsluitdijk, en die het beeld vervolgens compleet maakt.

Boekgegevens:

Verzwegen oorlogsjaren, Nederlandse militairen in Duitse krijgsgevangenschap 1940-1945 | Johan van Hoppe, Eric van der Most & Erwin Rossmeisl | 2021 | Boom | 9789024433391
Meer informatie is te vinden op de volgende internet site:
www.krijgsgevangen.nl

* Misha Krijgsman (Lkol) is werkzaam als Hoofd Plannen en Integratie van Staf OTCo en is als officier uitgezonden geweest naar Macedonië (2002) en Afghanistan (2008-2009). Hij heeft in zijn loopbaan diverse logistieke functies vervuld, waaronder commandant 110 Transport compagnie en plaatsvervangend commandant 200 Bevo- en Transportbataljon.

IN MEMORIAM

Met leedwezen geven wij kennis van het overlijden van:

M. Fritsma	Zwolle	1-1 AAT	26-09-2021
E.J. Terpstra	Baflo	37 AAT	04-10-2021

DE DOOD EINDIGT EEN LEVEN, GEEN RELATIE.
ALLE LIEFDE DIE JE HEBT GECREËRD IS ER NOG.
ALLE HERINNERINGEN ZIJN ER.
JE LEEFT VOORT IN DE HARTEN VAN IEDEREEN
DIE JE HEBT AANGERAAKT EN VERZORGD
TERWIJL JE HIER WAS.

Morrie Schwartz

AGENDA

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door het vfonds.

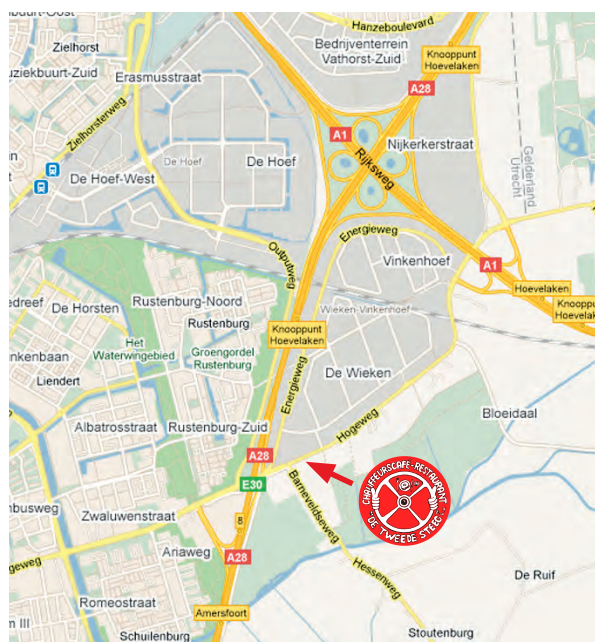
Datum	Gelegenheid	Plaats	Contact - telefoon/e-mail
12 januari 2022	Commando overdracht Reg. B&T	Dumoulinkazerne Soesterberg	Regiment
5 maart 2022	Stadswandeling / proeverij	N.T.B.	VVRB&T
2 april 2022	Afghanistan reünie	Gen. Maj. Kootkazerne Stroe	VVRB&T
29 april t/m 1 mei 2022	Battlefield tour	Ardennen	VVRB&T
5 mei 2022	Bevrijdingsdefilé	Wageningen	VVRB&T
14 mei 2022	Reünie Support Command	Gen. Maj. Kootkazerne Stroe	Reüniecommissie Spt Cmd
19 mei 2022	Reünie Movers	Historische Collectie Soesterberg	Reüniecommissie Movers

De voltallige redactie wenst u fijne feestdagen toe!

**Chauffeurscafe - Restaurant
"De Tweede Steeg" b.v.
Hogeweg 227 - 3816 BS Amersfoort
Telefoon 033-4720449**

**Geopend maandag tot en met vrijdag van 05.00 t/m 24.00 uur, keuken geopend tot 22.30 uur.
Zaterdags van 07.00 tot en met 16.00 uur, keuken geopend tot 14.00 uur.**

Chauffeursdouches / Ruim Parkeerterrein

Historische Collectie Bevoorradings- & Transporttroepen

Kamp Soesterberg, Gebouw V20, Zeisterspoor 8, 3769 AP Soesterberg
E-mail: beheerder@museumbevoentransport.nl, Telefoon: 033 – 466 2032/06 – 1333 6338
MFR De Palmpit, voor al uw evenementen, vergaderingen, bijeenkomsten.
Openingstijden: Elke maandag, woensdag en vrijdag van 10:00 – 15:00 uur

Kijk voor meer informatie op: www.museumbevoentransport.nl
Bezoek onze webshop, voor al uw militaria: www.webshopshcrtb.nl
Sponsor de SHCRB&T via: www.museumbevoentransport.nl/sponsor-de-historische-collectie

VETERANEN HELPEN BIJ VERMISSINGEN

Het Veteranen Search Team staat met 1500 vrijwilligers ter beschikking van de politie om als ondersteunend element ingezet te worden tijdens zoekacties naar vermiste personen.

scan de QR code

IBAN: NL 64 RABO 0325448744

MET UW DONATIE HELPT U ZOEKEN
BEDANKT NAMENS ALLE VRIJWILLIGERS

WWW.VETERANENSEARCHTEAM.NL

deca print

MAATWERK IN VISUELE COMMUNICATIE

D-signmaker

autoreclame | belettering | printservice

WWW.DECAPRINT.NL | WWW.D-SIGNMAKER.NL

Martijn Nieuwenhuis

' Militair ben je voor altijd, ook als je na jaren bij Defensie, een carrière in het civiele leven begint. '

- Militair en Monteur -

Wij weten als geen ander welke kwaliteiten voormalig militairen hebben. Daarom hebben we ons gespecialiseerd in het plaatsen van voormalig militairen in het bedrijfsleven.

Het oplossingsgericht werken, resultaat boeken en de zelfstandigheid worden erg gewaardeerd door onze opdrachtgevers.

Kijk voor meer informatie op www.stratego.work

